



Bizonyára sokan emlékeznek arra, amikor tavasszal Kocsis Ágnes, Pál Adrienn című nagyjátékfilmje Cannes-ban hatalmas sikert aratott az Un Certain Regard-szekciójában, ennek okán nem kis büszkeség dagasztotta keblünket idehaza. Most a CinePécs II. Nemzetközi Filmfesztivál vendégeként üdvözölhettük a rendezőt és a filmet kedden este az Uránia Moziban. Az érdeklődés óriási volt, hiszen az alkotás még nem került a hazai mozihálózatba, és televíziós sugárzása is egyelőre várat még magára. Képünkön balról a rendező Kocsis Ágnes, mellette beszélgetőpartnere Csikós Magdi a CinePécs munkatársa.

Szerda délelőtt Kocsis Ágnes rendező volt a CinePécs Café vendége, az előző este vetített filmről, annak műhelytitkairól, fortélyairól és még sok egyéb, a filmkészítéssel kapcsolatos dologról kérdezték a jelenlévők a művészt. A kötetlen beszélgetés után maradt még egy kis idő a Pécsi Riport számára is.

- Amint azt nemrég említette, négy évig tartott elkészíteni második filmjét, a Pál Adrienn-t. Ez nem kevés idő, de tényleg akkor indult a folyamat?
- A főiskola negyedik évfolyamára jártam 2004-ben, amikor megírtam a film szinopszisát, majd a Friss levegő (első filmje, szerk.) forgatása után, 2005-ben kezdtük el kidolgozni Andrea Robertivel magát a forgatókönyvet.
- Hogyan jut valakinek ilyen, vagy ehhez hasonló filmes téma az eszébe?
- Mindig is érdekelt az emlékezet működése, hogy mennyire átszűrjük a személyiségünkön és mennyire átforgalmazzuk az emlékeinket, miközben objektívnek hisszük őket. Másrészt az is foglalkoztatott, hogy a mai modern társadalmakban általában nem tudunk mit kezdeni a halállal és a betegségekkel. Az erősen túlsúlyos női figurák pedig számomra a szomorúságot, a depressziót testesítik meg. Filmem főszereplője egy elfekvőben dolgozik ápolónőként, s kényszeres evéssel próbálja kompenzálni a problémáit. Fejlődéstörténetével azt mutatjuk be, hogy a teljes apátiából hogyan lesz képes az önfogadásig eljutni. A történet során szembesül azzal, hogy mennyire szubjektív az emlékezet, és az, ahogy egymást látjuk. Egyre kevésbé lesz fontos számára, hogy másoknak megfeleljen, s így képes lesz önmagán kívül a halált is elfogadni, mint a létezés egyik állomását.
- Mennyire volt egyszerű egy ilyen filmhez előteremteni a szükséges eszközöket, pénzt?
- Általában a legtöbb filmnél meglehetősen nagy munka összeszedni a pénzt, azonban nálunk a forgatás kezdetekor jött a pénzügyi válság, amelyre nem számítottunk, így meglehetősen sokat csúsztunk a munkával. A film tervezett költségvetése mintegy másfél millió Euró volt, de

végül nem jött össze ennyi pénz. Ezért aztán jó néhány dolgról le kellett mondanunk, bár ez filmes berkekben nem egyedülálló jelenség. Szerencsére azonban sikerült úgy megoldani a problémákat, hogy a végeredményen nem érződnek ezek a nehézségek.

- Nagyon reálisak a film díszletei, tanulmányozta a kórházi osztályokat?
- A kórházat egy bezárt kórházépületben rendeztük be, de bizonyos részeit átépítettük, megint más részeit pedig műteremben építettük fel. Mindenki járt már Magyarországon kórházban, van egyfajta képünk róla, s nagyjából ez jelent meg a filmben is. Voltak persze orvos és ápolónő szakértőink is, akik még a forgatáson is figyeltek a hitelességre. Néhány díszletet azonban egy kicsit elemeltünk a megszokott közegtől, például ilyen volt a film elején a monitoros szoba is. Itt a vizuális hatás fontosabb volt számunkra, mint az, hogy egy reális teret teremtsünk. A főszereplő Gábor Évát, illetve a többi nővért és orvost játszó színészt megkértem, hogy menjenek el egy valódi elfekvőbe, illetve hogy egy tapasztalt ápolónő segítségével sajátítsák el a szakma alapvető fogásait. Éva hónapokon keresztül gyakorolta, hogyan kell egy beadni egy injekciót, a beteget megfogni, vagy megigazítani az ágyát. Egyszóval úgy kellett a filmben mozognia, mintha húsz éve ezt csinálná.
- A szakma jól fogadta a filmet, ön hogy látja?
- Még nem mutattuk be a filmet itthon, kivéve a miskolci és a pécsi vetítést, ahol úgy éreztük, hogy a közönségnek és a szakmának is tetszett. A magyar filmesek és újságírók közül többen látták Cannes-ban, de persze az itthoni szakma valójában majd filmszemlén nézi majd meg a Pál Adrienn-t.
- A keddi vetítésen személyesen is megjelent, milyen volt a pécsi közönség?
- Csak az előadás elején voltam ott. Nagyon sokszor megnéztem már a filmet miközben csináltuk, ezért ilyenkor már nem szoktam beülni a moziba.
- Vágás közben hogyan tudja friss szemmel nézni a filmjét? Egyben is meg szokták nézni, vagy csak jeleneteket?
- Sokszor meg kell egyben is nézni a filmet, de ez egy nagyon nehéz dolog, hiszen már minden apró részletet kívülről tudunk. Van, amikor egy kicsit félre kellett tenni egy időre, akár egy hónapra is, hogy képesek legyünk észrevenni bizonyos hibákat, problémákat.
- Van kedvenc magyar filmje, illetve rendezője? Kik hatottak Önre?
- Ezt kérdést gyakran felteszik, ám ha megnevezek néhány filmet és rendezőt, akkor ettől kezdve árgus szemekkel kezdik a kritikusok szemlélni a munkáimat, hogy megtalálják a hatásokat. Természetesen sok magyar film és rendező is van, akiket szeretek. A középiskolában nagyon sokat jártam filmklubokba, számos film volt rám nagy hatással, de ezek nagyon különböző alkotások, nem hinném, hogy egy-egy film vagy rendező hatását valóban fel lehetne fedezni a filmjeimben.
- Milyen fontos események vannak ön szerint Európa Kulturális Fővárosában?
- Rengeteg érdekes program és kiállítás van, de én csak sajnos csak most jutottam le Pécsre a filmfesztivál miatt. A Bauhaus kiállítást már megnéztem, és még megpróbálok több múzeumot is megtekinteni ez alatt a rövid idő alatt, amíg itt vagyok. Egyébként az sem elhanyagolható eredmény, hogy Pécs most már a fővárosból autópályán keresztül is megközelíthető.

- Milyen a fesztivál hangulata?
- Ami nagyon pozitív, hogy úgy látom, nagy az érdeklődés a filmek iránt, sok a fiatal néző. Sajnos azonban nem nagyon találkoztam más rendezőkkel, s ez egy kicsit hiányzik nekem, bár tudom, hogy ehhez is pénz kell, az pedig most elég kevés van a filmszakmában. Jó lett volna az itt bemutatott filmek hazai és külföldi rendezőivel beszélgetni. Ezek az eszmecserek fontos részei egy filmfesztiválnak, és gondolom, a közönség is igényli őket. Remélem, jövőre javul az a helyzet, a fesztivált is többen támogatják anyagilag, így több külföldi vendég tud majd eljönni.